

meer. Zij herinnerden haar aan hem, — die ook de bloemen had liefgehad, — herinnerden haar aan dien laatsten geluksdag, waarop zijn hand er haar kamer mee had gesierd.

Eens had de kindermeid er niet aan gedacht aan dien bloemenafschuw van haar. En ze had het kind binnengebracht, zoo als ze er juist mee van buiten kwam; met zijn handjes vol groote trossen wilde-seringen. Met een blij kinderslachje strekte hij ze der moeder, die lusteloos in haar stoel leunde, tegen. Maar zij stootte hem van zich, met iets als een schreeuw van smart.

„Ik wil geen bloemen zien,” riep ze heftig tot de meid. „Ga heen — ga heen.”

En, tegelijk, met een nerveuse beweging, trok ze 't kind, dat begon te huilen, heftig de seringen uit de hand, slingerde ze door een openstaand raam meedoogenloos naar buiten, om te verflensen in 't zand. — Toen, in een uitbarsting van smart, opgewekt om de smartherinnering die de bloemen brachten, drukte ze den zakdoek voor 't gelaat en begon te schreien, onverschillig voor haar kind dat óók schreide om zijn kinderverdriet van háár ruw-doen. — Zacht was de meid de kamer uitgeslopen, het kereltje sussend met lieve troostwoordjes.

In de straat werden de lantaarns al aangestoken. — Zij sloeg er geen acht op, en bleef onverschillig in 't donker zitten, te mat gestemd om zich op te richten tot schellen voor licht. — Straks zou er wel van zelve iemand binnen komen. Of wel de tweede-meid zou komen zeggen dat het eten op tafel stond; en ze moest dan naar de andere kamer gaan, om er haar eenzaam diner haastig in te slikken, een boek naast haar bord. Daarna, plichtmatig, maar zonder wezenlijke belangstelling, moest ze 't uitkleeden, en wasschen, en te bed brengen van haar kindje gaan bijwonen. En dan kwam weer de lange troosteloze avond, waarin ze zitten zou. net als nu, peinzend over 't heerlijke leven dat voorbij was. Juist die avonden, die nu zoo eindeloos lang waren, behoorden toen tot haar liefste uren van met hem samenzijn. Dan had hij zijn drukke dagtaak volbracht, en ze praatten samen, of hij las haar voor, en 't was zoo intiem-gezellig, zij achter het theeblad, hij in een prettig-zittenden fauteuil tegen haar over. Zij interesseerde zich in zijn werk, in zijn liefhebberijen, als een kameraad. Want dat was ze voor hem dan. Haar prozaische huiselijke beslommingen, haar meiden-moeilijkheden, haar huisvrouw-overleggingen van hoe dit wezen moest en dat veranderd zou worden hield ze stil voor zich. Dat was heel noodzakelijk, een materieel deel van huiselijk geluk dat zeer zeker niet verwaarloosd mocht worden. Maar kleinzielig een beetje was het daarom toch. En dus viel ze hem er niet mee lastig. Hem wilde ze niet naar beneden halen; maar zij wilde zich opheffen tot hem. En zij was er zoo trotsch-gelukkig over geweest dat hij dat begreep en op prijs stelde, haar deelen liet in zijn gedachten-leven, haar ontwikkeling aanvulde waar dat noodig was. — — Nu was dat alles voorbij; wat kon 't haar nu nog schelen! — Haar huishouden verwaarloosde ze; haar toilet was altijd hetzelfde effen rouwgewaad; en ze las, ze musiceerde nooit meer. — Ze zat stil in haar stoel, met droomerige oogen terugstarend in 't verloren paradijs. En ze morde tegen